Eduskunnan lakivaliokunta
laV@eduskunta.fi

Viite: Lakivaliokunnan lausuntopyyntö Keskusrikospoliisille 2.9.2020

Keskusrikospoliisin lausunto hallituksen esitykseen HE 102/2020 vp

Yleistä

Rikostorjunnan vaikuttavuuden kannalta rikoshyödyn poisottamisella on keskeinen merkitys. Toimintaympäristön kansainvälistyessä myös rikostorjunta edellyttää tehokasta kansainvälistä yhteistyötä. Keskusrikospoliisi suhtautuu myönteisesti 19.12.2020 voimaan astuvaan asetukseen (EU) 2018/1805 jäädyttämistä ja menetetyksi tuomitsemista koskevien päätösten vastavuoroisesta tunnustamisesta. Keskusrikospoliisi pitää asiakokonaisuuteen sisältyvien yksityiskohtien selkeyttämisen vuoksi kansallista täydentävää ja asetuksen kanssa rinnakkain sovellettavaa lainsäädäntöä tarpeellisena. Asetuksesta muihin lakeihin johtuvia muutostarpeita pidetään myös yleisesti tarpeellisina.

Seuraavassa Keskusrikospoliisi lausuu vain sellaisista asiakohdista, joihin lakivaliokunnan toivotaan kiinnittävän huomiota lakeja valmisteltaessa.

Laki jäädyttämistä ja menetetyksi tuomitsemista koskevien päätösten vastavuoroista tunnustamista Euroopan unionissa koskevan asetuksen soveltamisesta

2 luku, 5 § Toimivaltaiset viranomaiset

Hallituksen esityksestä poiketen Keskusrikospoliisi esittää, että jäädyttämisessä päätöksen antava viranomainen määritellään asetuksen 2 artiklan kohdan 8) a) ii) -vaihtoehdon mukaisesti. Päätöksen antavan viranomaisen tulisi olla valtion nimeämä toimivaltainen viranomainen, jolla on kansallisen lainsäädännön mukaisesti rikosasioissa toimivalta antaa päätös omaisuuden jäädyttämisestä tai panna jäädyttämispäätös täytäntöön. Keskusrikospoliisi esittää, että vastaavasti kuin tutkintamääräyslain 22 §:ssä, valtion nimeämäksi toimivaltaiseksi viranomaiseksi tulisi nimetä pidättämiseen oikeutettu virkamies, jolla on tutkinnanjohtajan toimivaltuudet poliisissa, Tullissa tai Rajavartiolaitoksessa. Käytännössä tämä tarkoittaisi sitä, että ennen kuin jäädyttämispäätös toimitetaan täytäntöönpanoviranomaiselle, pyynnön antavan valtion tuomarin, tuomioistuimen tai yleisen syyttäjän olisi vahvistettava se tutkittuaan, vastaako se asetuksen mukaisia päätöksen antamista koskevia edellytyksiä. Jos tuomari, tuomioistuin, yleinen syyttäjä tai muu toimivaltainen viranomainen on vahvistanut päätöksen, tuota viranomaista voidaan pitää päätöksen lähettämistä varten myös päätöksen antavana viranomaisena." Keskusrikospoliisi kuitenkin toteaa, että myös hallituksen esitykseen valittua asetuksen 2 artiklan kohdan 8) a) i) mukaista mallia voidaan pitää vaihtoehtona.

Joka tapauksessa lakiesityksestä poiketen (s. 83) säädettävänä olevassa laissa viittaus asetukseen tulisi korjata/ täsmentää lakitekstiin valittavan vaihtoehdon mukaisesti. Viittauksen täsmällisyydellä on merkitystä muun muassa siksi, että asetuksen 2 artiklan 8 kohdan a) alakohta sisältää vaihtoehdot i) ja ii).

2 luku, 6 § Jäädyttämispäätöksen täytäntöönpanosta päättäminen

Lakiesityksen 2 luvun 6 §:n lopussa todetaan (s. 83): "... Jäädyttämispäätöksen tunnustamista ja täytäntöönpanoa koskeva päätös voidaan tehdä myös menetetyksi tuomitsemista koskevan päätöksen täytäntöönpanon turvaamiseksi." Lainvoimaisen menettämisseuraamustuomion täytäntöönpanoon liittyvät myös lakiesityksen (s. 85 - 86) 3 luvun 17 § "Vakuustakavarikosta päättäminen omasta aloitteesta menetetyksi tuomitsemista koskevan päätöksen täytäntöönpanon turvaamiseksi" ja 3 luvun 18 § "Takavarikosta päättäminen omasta aloitteesta menetetyksi tuomitsemista koskevan täytäntöönpanon turvaamiseksi".

Edellä mainitut lakiesitykset oma-aloitteisesta turvaamisesta perustuvat asetuksen 18 artiklan 5 kohtaan eli käytännössä omaisuuden turvaamismahdollisuuteen tilanteessa, jossa Suomi vastaanottaa menetetyksi tuomitsemista koskevan lainvoimaisen päätöksen, mutta ei jäädyttämispäätöstä. Toimivaltuuksien kannalta lakiesitys on oikean suuntainen, mutta riittämätön. Hallituksen esityksessä todetaan, että Suomen järjestelmässä uusista jäädyttämistoimista päättäminen ei ole mahdollista lainvoimaisen menetetyksi tuomitsemista koskevan päätöksen antamisen jälkeen, vaan täytäntöönpanotoimet suoritettaisiin sakon täytäntöönpanosta annetun lain mukaisessa järjestyksessä. Vaikka Valtakunnansyyttäjänvirasto on tuonut kantanaan esille, että asetus (EU) 2018/1805 edellyttäisi mahdollisuutta antaa Suomessa jäädyttämispäätös Suomessa annetun lainvoimaisen konfiskaatiotuomion jälkeen, niin esityksessä ei ole pidetty perusteltuna, että asetuksen voimaantulon johdosta ryhdyttäisiin muuttamaan kansallisen lainsäädännön ratkaisuja (s. 9).

Keskusrikospoliisin kanta on, että jäädyttämispäätös tulisi olla mahdollista antaa myös Suomessa annetun lainvoimaisen konfiskaatiotuomion jälkeen. Jos laki säädetään hallituksen esityksen mukaisesti, käytännössä tämä tarkoittaisi sitä, että Suomi voisi turvata omaisuutta muiden asetusta soveltavien EU-jäsenmaiden rikosasioissa tehokkaammin, kuin päinvastaisessa tilanteessa Suomen ollessa toimenpiteitä pyytävä valtio. Suomen viranomaisten toimivallan puutteellisuuden vuoksi omaisuuden turvaaminen jäisi tältä osin sen varaan, kuinka tehokkaasti toisen asetusta soveltavan EU-jäsenvaltion täytäntöönpanoviranomainen käyttäisi asetuksen 18 artiklan 5 kohdan mahdollisuutta ("voi") omaisuuden turvaamiseen vastaavassa tilanteessa.

Toimivaltapuutteet omaisuuden jäljittämiseksi ja turvaamiseksi lainvoimaisen tuomion jälkeen

Edellä käsitellyn lainvoimaisen tuomion jälkeisen täytäntöönpanon puutteet liittyvät jo aikaisemmin eri yhteyksissä esille nostettuihin lainsäädäntöpuutteisiin.

Rikostorjunnan vaikuttavuuden ja rikosvastuun toteutumisen kannalta lainsäädännössämme on rikoshyödyn poisottamiseen liittyviä merkittäviä puutteellisuuksia. Suomessa on tarve ryhtyä pikimmiten kattavaan toimivaltuuksia täydentävään lainsäädäntötyöhön, sillä *lainvoimaisen tuomion jälkeiseen omaisuuden jäljittämisen ja turvaamisen toimivaltuuksien puuttumiseen* on kiinnitetty huomiota esimerkiksi poikkihallinnollisessa, vuosien 2016 - 2020 harmaan talouden ja talousrikollisuuden torjunnan strategian alatyöryhmän raportissa: "Rikoshyötyyn liittyvien täytäntöönpanotoimenpiteiden tehostaminen lainvoimaisen rikostuomion jälkeen – erityisesti kansainvälisissä asioissa" (28.1.2019, Vksv, Dnro 24/62/17).

3 luku, 17 § Vakuustakavarikosta päättäminen omasta aloitteesta menetetyksi tuomitsemista koskevan päätöksen täytäntöönpanon turvaamiseksi ja 18 § Takavarikosta päättäminen omasta aloitteesta menetetyksi tuomitsemista koskevan täytäntöönpanon turvaamiseksi

Lakiesityksen 17 §:n mahdollistaisi lain edellytyksin syyttäjälle oma-aloitteisen vaatimuksen tekemisestä tuomioistuimelle omaisuuden panemisesta vakuustakavarikkoon menetetyksi tuomitsemista koskevan päätöksen täytäntöönpanon turvaamiseksi.

Käytännössä lakiesityksen 17 §:n osalta syyttäjän toimivalta poikkeaisi yleisesti jäädyttämisessä syyttäjällä olevasta toimivallasta eli lakiesityksen 2 luvun 6 pykälästä, jonka mukaan syyttäjällä olisi edelleen toimivalta määrätä jäädyttämispäätös pantavaksi täytäntöön vakuustakavarikosta säädetyssä järjestyksessä ilman tuomioistuimelle esitettävää vaatimusta. Lakiesityksen 17 §:n omaisuuden turvaamisen tavoite on kannatettava, mutta toimivalta tulisi säätää suoraan syyttäjälle omaisuuden turvaamiseksi vastaavalla tavalla kuin lakiesityksen 2 luvun 6 §:ssä. Tätä puoltaa jo se, että asianosaisilla olisi kuitenkin käytettävissään säädetyt oikeussuojakeinot. Lisäksi turvaaminen liittyisi tapaukseen, josta on jo toisen jäsenvaltion menettämisseuraamusratkaisu eli käytännössä rikosasian vastuukysymykset olisivat jo lainvoimaisesti ratkaistu.

Käytännössä 17 § ei ole lakiesityksen muodossa kannatettava myöskään siksi, että omaisuuden turvaamisen kannalta menettelyä voidaan pitää tehottomana ja kiiretilanteisiin soveltumattomana. Esimerkiksi omaisuuden kätkemis- ja hukkaamisvaaraa lisää se, että tuomioistuimen olisi joka tapauksessa ilmoitettava kohdehenkilölle ratkaistavaksi tulleesta vakuustakavarikkoasian käsittelystä, joten menettämisseuraamukseen tuomittu tulisi tietoiseksi siitä, että viranomaiset ovat puuttumassa henkilön omaisuuteen Suomessa.

Lakiesitys 18 §:n takavarikosta päättäminen omasta aloitteesta menetetyksi tuomitsemista koskevan päätöksen täytäntöönpanon turvaamiseksi on kannatettava, mutta Keskusrikospoliisi esittää, että 2 luvun 6 pykälää ja 3 luvun 17 ja 18 pykäliä tarkasteltaisiin kokonaisuutena ja siten, että edellä esitetyt muutosehdotukset otetaan huomioon (s. 9, 64 - 65, 69 - 70 ja 85 - 86). Pykälien osalta on otettava huomioon myös tarpeelliset viittaukset siihen, kuka panee täytäntöön syyttäjän tekemät päätökset. Lisäksi pykälien tehokkaan soveltamisen kannalta on tärkeä huomata, että esitutkintaviranomaisilla ei ole toimivaltaa omaisuuden jäljittämiseen lainvoimaisen tuomion jälkeen, vaikka käytännössä omaisuus tulisi olla jäljitettynä ennen turvaamistoimenpiteistä päättämistä.

2 luku, 7 § Jäädyttämispäätöksen täytäntöönpano ja tiedoksianto

7 ja 8 pykälien järjestystä ehdotetaan muutettavaksi, sillä pykälien sisältö ei vastaa käytännön toimenpiteiden järjestystä.

Lakiesityksen sisällössä ei täsmennetä asetuksen 9 artiklan jättämää tulkinnanvaraisuutta siitä, mitä Suomessa tarkoittaisi annettu 48 tunnin aikaraja eli onko riittävää, että syyttäjä antaa asian poliisille tai ulosotolle täytäntöön pantavaksi vai onko konkreettisten täytäntöönpanotoimenpiteiden oltava suoritettu mainitun ajan kuluessa.

Pykälästä ei ilmene, millä viranomaisella on velvollisuus mainittujen eri viranomaisten tiedoksiantojen toimittamisesta kohdehenkilölle "samalla" eli toimittaako velvoitteen täyttämiseksi esimerkiksi poliisi takavarikkopöytäkirjan syyttäjälle vai syyttäjä tekemänsä jäädyttämispäätöksen esimerkiksi poliisille. Jäädyttämispäätöksen täytäntöönpanosta päättämisessä keskeinen rooli on syyttäjällä.

2 luku, 8 § Vastaanotetusta jäädyttämispäätöksestä ilmoittaminen

7 ja 8 pykälien järjestystä ehdotetaan muutettavaksi, sillä pykälien sisältö ei vastaa käytännön toimenpiteiden järjestystä.

Lakiesitys sisältää tiedonkulun kannalta tärkeän kirjauksen siitä, että syyttäjän on ilmoitettava Oikeusrekisterikeskukselle täytäntöönpannusta jäädyttämispäätöksestä.

3 luku, 15 § Menetetyksi tuomitsemista koskevan päätöksen täytäntöönpano ja tiedoksianto

Lainkohdassa todetaan, että konfiskaatiotuomion täytäntöönpano suoritetaan sakon täytäntöönpanosta annetun lain (672/2002) mukaisessa järjestyksessä. Takavarikoiden osalta tämä tarkoittaa käytännössä sitä, että Oikeusrekisterikeskuksen pyynnöstä takavarikot panee lain mukaisesti täytäntöön poliisilaitos. Tämän vuoksi on tarkoituksenmukaista, että jo alun perin, esimerkiksi 2 luvun 6 §:n takavarikkopäätökset ohjattaisiin pääsääntöisesti poliisilaitoksille, jotka siis vastaisivat myös prosessin lopputoimenpiteistä.

15 §:n toisesta momentista ei ilmene, millä viranomaisella on velvollisuus mainittujen eri viranomaisten tiedoksiantojen toimittamisesta kohdehenkilölle "samalla" eli toimittaako velvoitteen täyttämiseksi esimerkiksi poliisi takavarikon tiedot Oikeusrekisterikeskukselle vai Oikeusrekisterikeskus tuomion täytäntöönpanoa koskevat asiakirjat poliisille. Menettämistuomioiden täytäntöönpanosta päättämisessä keskeinen rooli on Oikeusrekisterikeskuksella.

3 luku, 16 § Vastaanotetusta menetetyksi tuomitsemista koskevasta päätöksestä ilmoittaminen

Lakiesitys on kannatettava, mutta turvaamistoimenpiteiden käyttöönoton kannalta haasteena on jo edellä esiintuotu esitutkintaviranomaisen toimivallan puuttuminen omaisuuden jäljittämiseksi lainvoimaisen tuomion jälkeen. Käytännössä ennen turvaamistoimenpiteisiin ryhtymistä omaisuus tulisi voida jäljittää.

3 luku, 17 ja 18 pykäliä koskeva kommentit on esitetty jo edellä ("2 luku, 6 § Jäädyttämispäätöksen täytäntöönpanosta päättäminen" ja "Toimivaltapuutteet omaisuuden jäljittämiseksi ja turvaamiseksi lainvoimaisen tuomion jälkeen" -yhteydessä)

3 luku, 27 § Päätös omaisuuden palauttamisesta loukatulle tai loukatulle suoritettavasta korvauksesta, 28 § Päätöksestä ilmoittaminen täytäntöönpanojäsenvaltioon, 29 § Rahamäärän siirtäminen loukatulle, 30 § korvaukset sekä laki rikoslain 10 luvun 2 §:n muuttamisesta

Nykyisin kansainvälisissä instrumenteissa korostuu hyödyn konfiskoiminen valtiolle. Tässä suhteessa asetus (EU) 2018/1805 jäädyttämistä ja menetetyksi tuomitsemista koskevien päätösten vastavuoroisesta tunnustamisesta huomioi jatkossa asianomistajan aseman entistä paremmin myös kansainvälisessä yhteistyössä. Nyt vireillä olevassa lakiuudistuksessa asetuksen edellyttämät muutokset toteutettaisiin tekemällä rikoslain 10 luvun 2 §:ään viittaussäännös nyt säädettävänä olevaan lakiin (s. 51 - 54, 88 ja 95 - 96).

Keskusrikospoliisi kiinnittää huomiota siihen, että lakiesityksestä ei ilmene, missä määrin vaihtoehdot edellyttävät asianomistajan oma-aloitteisia toimenpiteitä ja missä määrin viranomaisten tulisi huomioida ja informoida käytettävissä olevista eri vaihtoehdoista asianomistajan intressien turvaamiseksi. Vaikka uudistuksista tullaan todennäköisesti järjestämään koulutusta, sovellettavia menettelytapoja jää useita: turvaaminen asetusta (EU) 2018/1805 soveltavissa

EU-jäsenmaissa, turvaaminen voimaan jäävän ns. vanhan puitepäätöksen (2003/577/YOS) maissa eli Irlannissa ja Tanskassa sekä turvaaminen EU:n ulkopuolisissa eli niin sanotuissa kolmansissa maissa. Kuuluuko 27 §:n omaisuuden palauttamisesta ja korvauksesta informoiminen ja kirjaaminen esimerkiksi esitutkintaviranomaiselle? Vai koska kyse on tuomioistuinvaiheessa loukatun pyynnöstä ratkaistavasta asiasta, niin voiko viranomainen jättää asian asianomistajan tai hänen avustajansa huolehdittavaksi oikeudenkäynnissä? Tällä on merkitystä muun muassa siksi, että jos asianomistaja ei hyödynnä lakiesityksen 27 ja 28 pykälien mahdollisuutta, jälkikäteen mahdollisesti hyötynä turvatusta ja kotimaahan palautuneesta rikoshyödystä hän voi pyytää korvausta rikoslain 10 luvun 11 §:n 2 momentin mukaisesti. Pääsääntöisesti asetuksen 30 artiklan mukaisesti turvaava jäsenvaltio ei kuitenkaan palauta enintään 10 000 euron summia ja sen ylittävältä osalta palautetaan pääsääntöisesti vain puolet. Toisin sanoen menestyksekkäästä rikoshyödyn poisottamisesta huolimatta asianomistajan intressien turvaaminen jäisi viimeksi mainitulla tavalla toimittaessa vajavaiseksi.

Koska asetus (EU) 2018/1805 on velvoittava, Keskusrikospoliisi pitää kannatettavana, että lakiesityksen 27 §:n mukaisesti asianomistajan pyynnöstä ratkaistaisiin ensin menettämisvaatimus ja lisäksi jos menettämisseuraamus tuomitaan, myös vahingonkorvaus ja edunpalautusasia. Lakiesityksen 28 § huomioi myös sen, että vahingonkorvaus tai edunpalautusasia voi myös olla käsiteltävänä erillisessä riita-asioiden oikeudenkäynnissä. Näillä viimeksi mainituilla pykälillä varmistetaan se, että päätökset olisivat riidattomasti asetuksen mukaisia.

Asetuksen 30 artikla tulee lisäämään poliisin työtä ja kustannuksia, sillä Suomen ollessa täytäntöönpanovaltio, poliisille välitettäisiin tieto takavarikossa olevasta, asianomistajalle palautettavasta omaisuudesta. Hallituksen esityksestä ei ilmene, kuinka palauttaminen käytännössä tapahtuisi ja kuka Suomen viranomaisista vastaisi kustannuksista. Esimerkiksi jos takavarikossa on espanjalaisen asianomistajan purjevene, niin olisiko poliisin palautettava purjevene Espanjaan vai onko riittävää, että aluksen ilmoitettaisiin olevan noudettavana Suomessa. Takavarikoidun omaisuuden säilyttämisestä, hallinnoinnista sekä palauttamisesta aiheutuu kuluja poliisille.

28 § edellyttää loukatun pyyntöä Oikeusrekisterikeskukselle toimenpiteiden suorittamiseksi. Keskusrikospoliisi pitää esitettyä vaihtoehtoa hyvänä, sillä koska kysymys on asianomistajan intressistä, tiedonkulun varmistamisen voidaan siten katsoa kuuluvan enemmän asianomistajalle, kuin tuomioistuimelle.

Keskusrikospoliisi kannattaa myös 29 §:n lakiesitystä siitä, että kun kyseessä on rahamäärän siirtäminen loukatulle, niin varojen palautus tapahtuisi keskitetysti Oikeusrekisterikeskuksen kautta rikoslain 10 luvun 11 §:n 2 momentin mukaisesti. Asetuksen 30 artiklan 4 kohta mahdollistaa myös rahan siirtämisen uhrille, mutta tämä edellyttää kuitenkin Oikeusrekisterikeskuksen ilmoitusta päätöksen antaneelle viranomaiselle.

Laki omaisuuden tai todistusaineiston jäädyttämistä koskevien päätösten täytäntöönpanosta Euroopan unionissa annetun lain muuttamisesta

Käytännössä kyseisillä lakimuutoksilla määriteltäisiin omaisuuden ja todistusaineiston jäädyttämistä Suomen, Irlannin ja Tanskan kesken. Lakiluonnoksessa on hyvin korostettu, että menettämisen turvaamisen lisäksi instrumentilla voitaisiin jäädyttää myös todisteita (s. 90 - 91). Tämä on tärkeää, sillä Irlanti ja Tanska eivät sovella eurooppalaista tutkintamääräystä eli EIO:ta.

2 §:n määritelmäsäännös jäädyttämispäätöksestä sisältää kuvauksen Irlannin ja Tanskan päätöksistä. Suomessa tehty jäädyttämispäätös on mainittu 1 §:n soveltamisalassa, mutta selvyyden vuoksi määritelmässä tulisi säätää jäädyttämispäätöksellä tarkoitettavan myös Suomessa tehtyä jäädyttämispäätöstä.

5 §:ssä säädettäisiin toimivaltaisesta syyttäjästä, joka olisi toimivaltainen hoitamaan täytäntöönpanoon liittyviä tehtäviä. Lain muutosesitys ei kuitenkaan sisällä kirjausta siitä, kuka on lain tarkoittama toimivaltainen viranomainen silloin, kun Suomessa tehdään jäädyttämispäätös.

11 §:ssä velvoitettaisiin syyttäjää ilmoittamaan Suomessa täytäntöönpannusta jäädyttämispäätöksestä Oikeusrekisterikeskukselle. Keskusrikospoliisi esittää, että pykälän sisältöä olisi välttämätöntä täsmentää siten, että ilmoittamisvelvollisuus koskisi vain hyödyn menettämiseksi turvattua omaisuutta, eikä todistusaineiston jäädyttämistä eli näyttöä. Säädöksen tulisi sisältää myös velvoite ilmoittaa Suomen pyynnöstä Irlannissa tai Tanskassa turvatusta omaisuudesta, joka olisi myös tärkeää tiedonkulun varmistamiseksi.

Laki rikoslain 10 luvun 2 §:n muuttamisesta

Rikoslain 10 luvun 2 §:ään esitetään viittaussäännöstä, jonka mukaan asetuksen 30 artiklan 1 kohdan päätöksistä eli omaisuuden palauttamisesta ja korvauksista säädetään lisäksi asetuksen soveltamisesta annetussa laissa. Tarkemmin kyseessä olevista muutoksista on lausuttu edellä lakiesityksen 27 - 29 pykälien yhteydessä.

Lopuksi

Keskusrikospoliisi kiinnittää huomiota siihen, että säädettävänä olevassa laissa olisi tarpeellista olla sääntelyä myös seuraavista asioista:

- Asian siirtämisvelvollisuudesta toimivaltaiselle viranomaiselle.
- Siitä, mikä viranomainen vastaa saapuvien jäädyttämispyyntöjen yhteydessä omaisuuden jäljittämisestä ja varmistamisesta ennen päätöksen tekemistä.
- Kuka vastaa pakkokeinoa koskevasta päätöksestä, kirjauksista sekä mahdollisista pakkokeinoihin liittyvistä rekisterimerkinnöistä. Viranomaisroolit voivat hämärtyä, koska syyttäjän ollessa jäädyttämispäätöksen täytäntöönpanoviranomainen, hän pyytää ulosotolta tai poliisilta konkreettisia täytäntöönpanotoimia. Käytettäessä takavarikkoa syyttäjällä tulisi olla velvollisuus antaa riittävän yksityiskohtaiset määräykset päätöksen täytäntöönpanosta eli siitä, miten takavarikko toteutetaan. Tämä on tärkeää, koska poliisi ei voi tästä itsenäisesti päättää.
- Kenelle syyttäjä osoittaa mahdolliset konkreettiset ja yksityiskohtaiset täytäntöönpanopyynnöt.
- Omaisuudesta huolehtiminen. Kuka vastaa jäädytetystä, pakkokeinon kohteena olevasta omaisuudesta.
- Kuka vastaa kustannuksista. Asetuksesta ilmenee yksiselitteisesti kustannusten jakautuminen valtioiden kesken, mutta kotimaassa pakkokeinon kohteeksi, esim. takavarikoitavaksi voi tulla omaisuutta, josta aiheutuu huomattavia säilyttämiskustannuksia. Vastaako tällaisista kuluista syyttäjälaitos vai täytäntöönpanoa syyttäjän pyynnöstä suorittava poliisilaitos? Myös käännöstarpeet lisäävät kustannuksia.
- Lakiin tulisi sisällyttää myös sääntelyä menettelytavoista tilanteissa, joissa on perustettu yhteisiä tutkintaryhmiä (Laki yhteisistä tutkintaryhmistä). Omaisuuden jäädyttämisessä jäsenvaltioiden kesken tulisi soveltaa nyt kyseessä olevaa asetusta ja sitä täydentävää kansallista lakia.

Keskusrikospoliisin päällikkö
Poliisineuvos Robin Lardot

Rikoskomisario Kai Lakio